

TRI MOLITVENE KUŠNJE

Stanislava Adamić

IGRA SKRIVANJA

Skrivamo se. Uporno. Umorno. Beznadno. U riječ, pokret, grimasu. U osmijeh, koji nije ishodište smijeha. Zagledani protiv volje u cerenje Gomile. U Karikaturu.

Što je čovjek, ako ne Slabost u svim varijantama nametnuta rasta! Dijete, zalučeni sanjar mladosti, očajnik nad lešom ideala, cinik, skeptik.

Negdje, usprkos svemu, jedna blagoslovljena Sjena lovi dušu. Stih. Zavjetni uzdah. Samozadana rana pokajanja. Trenutak samonježnosti u zagrljaju samoće. Želja da se klekne pred jednim bljeskom misli, kojoj je obična, svakodnevna, istrošena i pokvarljiva ljudskost — teška.

RIJEČ

Izmiče. Čini se — riječ. Nije stvar. Nije misao. Nije čovjek. Nije Biće. Riječ nema lice. Ne zahvaća *sve*. Ne raste iznad, izvan svemira. Riječ srozana u slabost, bolest, neznanje, neostvarenu težnju. *Čovjek*.

Stepenica na stepenici. List na list. Gomila smeća. I iz nje — cvijet. Riječ u krugovima, u zamahu vjetra, kiše, sunca. Pod zagonetkom zvijezde.

I molitva izvajana u riječ gubi obrise, boju, okus, prodornost. U mističnom ozračju Božjeg prisustva zazire od materijalne opipljivosti slova, ižarava, mrvli okvir.

Neprepoznatljiva riječ.

Raspršuje se u pepeo. Ponovno se sakuplja kao Feniks. I ponavlja u svojim preobrazbama — ne osvajajući nebo.

Skriven Bog — čeka. Trenutno bljesne, preplavi srce, dočarava svemire — zahvaćajući *sve*, baš *sve*, *nedorečeno sve* u stanje poniranja u Ljubav — mudrost, sveznanje, iskupljenje. U dobroti.

TIJELO

Neproniknuto. Glazbalo koje sa skrivenim kozmičkim ophodima oživljuje vrijeme. Čini se: krv, kosti, meso — a duboko, nedodirnuto negdje ima jedno *svoje* nebo i jednu svoju zvjezdanu ranu koja sjaji.

Dimenzije, obrisi, boja, tvrdoća izmiču procjeni čula.

Mreža zvijezda. Materijalizirana pjesma. U trenutku molitvena zanosa ruši ograde. Koža je obala koja ne zaustavlja more.

Um sa svojom vanprostornom i vanvremenskom pričom ne izjednačuje se s preprekama kosti i žila, koje ne proziru i ne odbijaju bol.

Svetopisamsko slovo. Duh Gospodnji ga oživljuje. Prebiva u njemu. Nije *samo* tijelo. Kad kleči, kad od zamaha Božjeg milosnog udara klone, propinje se i — leti. Bez težine.

Mala ljubimica-duša satkana od nježnosti — igra, izmišlja kretnije radošti i zna da je Otac gleda i sluša.

GAZELA

Ivan Lendić

Tražim te u mirisnu cvijetu,
pjesmo nebesa,
i rasprostirem svoje darivanje
tvojem prisustvu u mojoj dubini.

Dok mi tišina krije noći,
jedino vjetar kašljuca u krošnji
maslinova granja,
u duši mi zvoní . . .

Nečujan ritam s mirisom babra
u zvijezdi je što u nebesklonu bdije
i u sjeni anđela s visina.

Iz raskošne pûti dah vrijeska me tresе
i srce uz drhtaj treperi
k'o struna ranjenih violina.

***

Zastaklilo je jutro.
Ispirem vjeđe — snovi su nestali umorni,
a novi se dan rumenom zorom zali;
u meni raspjevana pjesma nebesa
ranjenu srcu nove krijesove pali . . .